

Nationale raad

Een andere zaak die hem niet lekker zat, was dat hij niet verkozen was in de nationale raad. Hij had zich daarvoor kandidaat gesteld, om te zorgen dat de bewoners van Karuzië zich weer meer zinvol bezig konden houden. Hele dag maar een beetje lamballen kon toch immers, in zijn optiek, niet de zin van het leven zijn. Er lagen voldoende uitdagingen.

Zo konden de bewoners zich bezighouden met het weer leefbaar maken van de planeet. Dat zijn voorvaderen door verkeerde experimenten dat verpest hadden, mocht geen reden zijn om er de handen vanaf te trekken. Naar het oordeel van Iruk had je ook een verantwoordelijkheid ten opzichte van de planeet. Je was er tenslotte uit voortgekomen en de exponent van de planeet.

Door er niet actief mee bezig te zijn ontkende je in feite je eigen bestaan.

Vroeger had Iruk wel eens stiekem met een anti-stralingspak, dat hij aangetrokken had nadat hij dat gevonden had in de vertrekken van zijn vader toen hij daar op bezoek was, een verkenning buiten gemaakt. De oude, niet meer bewoonde huizen waren nogal mystiek. Het was er pikdonker en de wind waaide er door de kieren en openingen. Akelig en doodeng vond hij het daar. Maar zijn nieuwsgierigheid won het van zijn angst en hij stapte bij een van de huizen binnen. In het schijnsel van zijn lamp ontwaarde hij een hal, die leidde naar de huiskamer. In de huiskamer zag hij ouderwetse stoelen die er plomp uitzagen, waarvan de groene bekleding vaal uitgeslagen was. Alsof het een plant was die al lange tijd geen water had gehad. Grenzend aan de huiskamer was een soort keuken waar de Karuzanen vroeger hun voedsel bereidden. Er was een verhoging met een soort kraan met een bak eronder. Daarnaast stond een

metalen kast met 4 ronde platen er op. Een van die ronde platen bevatte een metaalachtig voorwerp. Iruk tilde het deksel van het voorwerp en zag dat het iets geweest moest zijn waarin gekookt werd. Zo maakten ze vroeger hun eten klaar, was zijn conclusie. Een klein kamertje in de gang was kennelijk bedoeld om je ontlasting te lozen. Het bevatte een witte pot met een deksel daarop. Toen Iruk op de knop boven de pot drukte hoorde hij een oorverdovend geluid. Van schrik deinsde hij terug. Toen hij van zijn schrik bekomen was en het deksel optilde, zag hij water door de pot stromen. Nu snapte hij de functie van deze unit. Dat was bedoeld om de ontlasting weg te spoelen.

Het huis had ook een verdieping waar je kon komen met een trap, die bestond uit talloze treden. Toen hij de trap op liep, kraakten en piepten de treden. Zou hij omdraaien? In het schijnsel van zijn lamp trok een slaapkamer zijn aandacht. Toch maar even doorzetten dacht Iruk. Wat hij daar zag verbaasde hem, er stonden twee bedden opgesteld naast elkaar met iets van een groot laken er overheen. Zo sliepen ze toen, dacht Iruk. Wat een primitieve bedoening, dan hadden ze dat tegenwoordig toch beter voor elkaar. Het enige voordeel in die tijd was dat je meer ruimte ter beschikking had, maar toen waren er ook nog grote gezinnen met meerdere kinderen.

Na zijn ontdekkingsuitstapje kwam hij zijn vader Paruk tegen, die was erg boos geworden en had het onverantwoordelijk gevonden. Je kon ondanks de beschermende kleding toch nog makkelijk besmet raken door de immer heersende straling.

Hij had plechtig moeten beloven om zoiets nooit meer te doen.

Helaas voor Iruk was de tegenkandidaat Jorny gekozen, want die was ervoor om de privileges die de bevolking nu genoot in stand te houden. Overtuigend had Jorny gewonnen met een percentage van 75% van de stemmers. Dat betekende dat Iruk slechts 25% van de stemmers voor zijn ideeën warm had kunnen krijgen. Verandering wekt weerstand op, bleek ook nu weer.

Inderdaad, de Karuzanen hadden het goed, ze hoefden niet te werken, konden op het beeldscherm projecteren wat ze maar wilden en hadden het recht vanaf eenentwintig jaar om op zichzelf te wonen. Vanaf die leeftijd kon je ook jezelf eenmaal laten klonen. Je hoefde daarvoor maar wat sperma of een eikel af te staan en hupsakee, na zes maanden zag je een jongere versie van jezelf terug.

Het mooie ervan was dat je geen opvoedingstaken had. Dat gebeurde in de school, waar de kinderen tot hun 21ste werden opgevoed en geschoold.

Ouderdom was iets dat al jaren geleden uitgebannen was. Je at elke dag een energiepil, waarin alle vitaminen, vezels, koolhydraten en gezonde vetten opgenomen waren. Een anti-verouderingsmiddel was eraan toegevoegd. Zo werden de nadelige effecten van de cellen, die zich in je lichaam steeds automatisch kopiëren, tenietgedaan en bleef je dus altijd jong. Op die manier kon je maximaal genieten in het hier en nu en kon je de mistige en onbekende geestenwereld vermijden. Iets waar eigenlijk ieders voorkeur wel naar uitging. Voordeel was ook dat een stoelgang niet meer nodig was, dat was zo'n primitief gedoe in vroegere tijden.

Daihu kreeg ook elke dag zo'n pil te slikken en dan hoefde je gelukkig ook niet meer met de hond weg. Om de nog aanwezige darmen enigszins bezig te houden, moest je elke maand een laxermiddel nemen. Dat kon je bij die gelegenheid in speciale toiletten lozen. Dan valt er voor de meesten toch niets te klagen?

Kleding hoefde nooit gewassen te worden, een speciale coating met aan de buitenzijde siliciumoxide-deeltjes stoten vuil af, terwijl aluminiumoxide-deeltjes aan de binnenzijde het zweet opnamen. Makkelijk was het daarbij ook, dat de warmte die je zelf met je lichaam produceerde omgezet werd tot elektriciteit. Daarmee kon je allerlei zaken direct opladen.